

Vergeven en het ontkennen van de wereld

Bijna alles wat we zelf proberen te doen om gelukkiger te worden versterkt slechts de illusie dat we vrede kunnen vinden als afgescheiden zelf binnen onze droomwereld. We ploeteren en doen ons uiterste best. Dit versterkt onze illusie van een afgescheiden zelf en daarmee ons ongeluk en onze onvrede nog meer. Gek genoeg is dit wel het rare spel dat we als Zoon van God wilden spelen, het is onze verborgen agenda. We wilden ons klein en afgescheiden voelen. Dat is ons zo aardig gelukt.

Nadat we hier een beetje begrip voor verkregen hebben trappen we nogal eens in de volgende valkuil. Vanuit ons geloof in afgescheidenheid kijken we wat afstandelijk naar onze projecties. We doen vervolgens alles wat we aan narigheid zien af als denkbeeldig, maar blijven nog steeds geloof hechten aan ons kleine zelf als onbewogen waarnemer van al deze ellende. Een veel gebruikte metafoer die we dan graag aanhalen is die van de bioscoop waar een film wordt vertoond. We stellen dan dat we niet langer geloven dat we een speler in de film zijn maar dat wij de toeschouwer zijn die veilig in een stoeltje in de bioscoopzaal naar het doek zit te kijken. In dit verband wil de cursus-student ook nogal eens terug grijpen op bewoordingen uit ECIW waarin wordt gesteld dat “wij boven het slagveld zweven”. (Txt 23: IV)

“De Heilige Geest weet echter hoe Hij jouw kleine gaven tot iets machtigs kan laten uitgroeien. Ook weet Hij hoe jouw relatie boven het slagveld wordt uitgetild, niet langer er middenin. Dit is jouw aandeel: beseffen dat moord in welke vorm ook niet jouw wil is. Het slagveld overzien is nu je doel.”

Deze tekst gaat echter niet over het onthechten van iemand met wie je bijvoorbeeld ruzie hebt maar over het beëindigen van het gevecht door je geloof in je afgescheidenheid van je Broeder naar het licht te brengen. Niet jij als klein zelf zweeft weg naar veilige hoogtes maar je relatie wordt boven het slagveld uitgetild. Door niet te geloven in de denkbeeldige kloof tussen jou (of iets anders in de wereld) ontstaat besef van verbinding, niet van onthechting.

Als wij blijven geloven in afscheiding en ons slechts in veiligheid menen te brengen door onthecht te gaan zitten kijken of weg te zweven van onze naasten dan hebben we niet in de gaten dat we een nieuwe vorm van dualiteit hebben bedacht. Ook nog eens een vorm die binnen de niveau II werkelijkheid niet bepaald plezierig overkomt. We geloven nu namelijk in een zelf dat vanachter kogelvrij glas zit te loeren naar de ellende in de wereld en deze glashard zit te ontkennen. We zien niet dat deze ontkenning voortkomt uit angst en dat we nu ontkennen gebruiken als manier om ons een superieur afgescheiden zelf te voelen.

We hebben als het ware onze projecties losgekoppeld van hun bron, van onszelf als Zoon van God. We ontkennen ze nu en doen er lacherig over terwijl het geloof in de echtheid van dat lacherige, onkwetsbare figuurtje zélf onverkort overeind houden. Het helpt mij om mijn denkkeest te laten corrigeren door het beeld van Jezus zoals het oprijst in de Bijbel. Lacht Jezus de melaatsen en blinden uit omdat ze zo geloven in lichamelijkheid? Stuur hij zijn hongerige publiek met een lege maag naar huis omdat honger een illusie is? Prijst hij de rijke koopman die de gewonde reiziger voorbij loopt omdat deze zo goed ziet dat alleen lichamen gewond kunnen raken? Nee, niets van dat al. Jezus weet dat zijn broeders geloven in lichamelijkheid en hij is bewogen en raakt hun letterlijk aan om hen te troosten en de heerlijkheid van liefde en vrede zelfs in de vorm uit te drukken. Hij leunt niet lacherig en zelfingenomen achterover.

Wat kunnen we leren over vergeven? Het kan onhandig zijn om te proberen al het leed dat we menen te zien te gaan ontkennen uit angst. We moeten niet als afgescheiden zelf achteruit willen lopen om onszelf op veilige afstand te brengen. Moeten we dat die projecties serieus nemen? Nee,

dat ook niet maar de beweging is voorwaarts, in liefde, onszelf uitstrekking naar onze dierbaren in nood. Is dit dan niet gevaarlijk? Is dit dan geen “medelijden” en trappen we dan zelf niet in het echt maken van de droom? Allerm minst. *Juist* doordat we mogen weten dat we kijken naar projecties in de denkgeest hoeven we niet in ontkenning achteruit te vluchten. Vergeven is het herstellen van ons besef van eenheid door ons te verbinden en niet door het ontkennen van illusies door achteruit te lopen en een nieuwe illusie te maken van een onthecht, betweterig zelf.

Maar wat dan? We menen dat anderen ons vervelend kunnen behandelen. We geloven dat onze boosheid gerechtvaardigd is. Of we ervaren lichamelijke pijn en zijn bang voor een slechte afloop van een ziekte. We hebben gezien dat we in werkelijkheid geen kwetsbare persoontjes in ruimte en tijd zijn. Maar nu zou ook het ontkennen van de echtheid van nare situaties buiten onszelf niet de juiste aanpak zijn. Wat schieten we nu op met al die beschrijvingen van wat we *niet* moeten doen. Waar leidt dit naartoe?